

U OVOM BROJU:**OVCE I VUKOVI***Ray C. Stedman***TRI USPOREDBE***Pavel Leštan***"ŠIRI DALJE!"***Fred D. Jarvis***GDE TRAŽITI SREĆU?***Zapas o dušu***KORISNI TEGOVI***Libuše Ranša***misaone refleksije****Smešna strana...****SIONSKA TRUBA**

Uredništvo: Jan Vareca, Marina Bako, Branko Milijašević, Vlatko i Jelena Dir, Ante Miliša. **Saradnici:**

Janko Bako, Marika Eterović
Mansel i Jelica Makaji. **Tekstove
priložili:** Pavel Leštan.

www.siont.net

Naš Bog je natprirodan. I to je nešto što, izgleda, da hrišćani veoma često zaboravljaju. Zaboravljaju da Bog uživa da pokaže svoju stvarnost i silu među svojim narodom.

U Ilijino vreme Izraelski narod je pokušavao da služi Bogu i da služi Valu u isto vreme. Ilija je znao da ovo neminovno vodi do Božjeg suda i zato je predložio jednostavan test. Trebalo je da se sagrade dva oltara, jedan za Boga, a jedan za Vala i onaj koji odgovori natprirodnom silom, je onaj kome bi se klanjali. Valovi proroci su ceo dan vikali svome nepostojećem božanstvu, ali se ništa nije dogodilo. Onda je Ilija molio, a kao odgovor na njegovu molitvu došla je vatra s neba (vidi 1. Car. 18:20-39).

Bog osim što je silan, On je i ljubazan Otac, pun razumevanja i spreman da uvek pomogne svojoj deci. No, i ovo tako često znamo zaboraviti i krenemo stavljati svoju sigurnost u nešto drugo, kao npr. novac.

Jedan od najvećih lažnih bogova ovoga vremena je novac - Mamon (Mt. 6:24). On je postao pravi idol, jer ljudi od njega očekuju ono što samo Bog može da da - pravu sigurnost. Dok svet čezne za novcem, Bog želi da dokaže da onima koji Njega traže neće ništa nedostajati (Mt. 6:25-34).

Dragi naši čitaoci,

kakvu ulogu igra Mamon u vašem životu? Da li vas on privlači Bogu, ili vas odvodi od Njega? Da li je vaša sigurnost u srebru - ili u Spasitelju?

Većina nas bi rekla da služimo samo Bogu. Porekli bismo da više volimo novac nego Gospoda. Bog, međutim, zna da ono što mi govorimo nije i uvek tako. Nekada nas mora dovesti u tešku finansijsku situaciju, da bismo shvatili gde je naša prava sigurnost. S druge strane, kada nas blagoslovi sa dosta novca onda nastaje problem druge vrste: Jesmo li verni u onome što nam je povereno? Odvodi li nas to bogatstvo od Boga? Mudri Solomon je dobro razumeo ovaj problem, te je izjavio Bogu: "siromaštva ni bogatstva ne daj mi, hrani me hlebom po obroku mom, da ne bih najedavši se odrekao se Tebe i rekao: Ko je Gospod? Ili osiromašivši da ne bih krao i uzalud uzimao ime Boga svog." (Pri. 30:8-9 RDK). Zar ovo zaista nije pravo "solomonsko" rešenje?

Vaša, SIONSKA TRUBA.

www.siont.net

OVCE I VUKOVI

Ray C. Stedman

"Kao što si Ti mene poslao u svet, i ja njih poslao u svet... Idite; eto ja vas šaljem kao jaganjce među vukove." (Jn. 17:18; Lk. 10:3).

Danas mnogi hrišćani pate od crkvene šizofrenije. S jedne strane ih pastiri bodre da se povuku od svakog druženja sa svetom i od njegovih aktivnosti, a s druge strane "agituju" na njih da objavljuju evanđelje ljudima iz sveta - koji idu u propast. No, nemoguće je uspešno činiti oboje!

Pravo rešenje nalazi se u povratku biblijskom konceptu odvojenosti. Isus je to ukratko objasnio, kada je svojim učenicima rekao: "Eto, ja vas šaljem kao ovce među vukove" (Mt. 10:16). Koja čudna situacija! Običan pastir pokušava svoje ovce da drži što je dalje moguće od vukova. A ovde imamo Pastira, Dobrog Pastira, koji namerno šalje svoje ovce pravno među vukove. To je upravo tamo gde ih On želi! On ih šalje baš tamo! Zar ovce nisu u opasnosti? Naravno da jesu! Šta štiti svaku ovcu pojedinačno?

Spoznaja o tome da se ona nalazi u stalnoj opasnosti, čini, da ona bude u stalnom kontaktu (vezi) sa svojim Pastirom; jer jedino tada ostaje sigurna. Unutrašnja snaga koju joj Pastir daje je dovoljna je da prevaziđe svaku pretnju koja dolazi od vukova.

Gospod je o onima koji Njemu pripadaju rekao: "Kao što si Ti mene poslao u svet, i ja njih poslao u svet" (Jn. 17:18). Kako je On poslat? Kao Jagnje, Jagnje među vukove; i premda su mu vukovi učinili najgore što su mogli, Jagnje je na kraju pobedilo. Nije li Isus konkretno molio Oca za svoje učenike: "Ne molim Te da ih uzmeš sa sveta, nego da ih sačuvaš oda zla." (Jn. 17:15)

I na koji se način Isus izdvajao dok je bio ovde, na Zemlji? Zar nisu "izdvojeni" i pobožni fariseji o Njemu rekli: "Ovaj prima grešnike i jede s njima!" (Jn. 15:2). Oni ovo nisu rekli iz zlobe; već zato što su bili šokirani. Bili su začuđeni Njegovom slobodom da se druži sa grešnicima. Smatrali su da će biti uprljan takvim susretom - postati takav kao oni. Ali Isus to nikada nije bio, niti postao. Umesto toga, On je privukao k sebi

mnoge ubirače poreza i grešnike i očistio njihove razno razne prijavštine svojom čistotom - svetošću.

"Ali," kažete vi, "To se sam Bog objavio u telu. Ja se ne usuđujem da se družim sa grešnicima kao što je to Isus činio, ja nemam Njegovu snagu i svetost." Da, vi imate! Šta bi drugo značilo ovo: "Hrist živi u vama i On je vaša nada" (Kol. 1:27) "Sve mogu u Hristu koji mi daje snagu" (Fil. 4:13). Zar ne kaže: "Kao što je mene poslao Otac, tako i ja vas šaljem u svet" (Jn. 17:18). Dakle, zar nam nije sve Njegovo na raspolaganju?

Znači li to da Gospod onda želi da se Njegovi učenici potpuno odvoje od svakog svetovnog druženja i aktivnosti? Apsolutno ne! Naprotiv, On želi da se mešamo sa svetom, da jedemo sa nevernicima, da im budemo prijatelji, da idemo u njihove domove, i da ih slobodno pozivamo u naše. Međutim, On želi da se uvek sećamo da se mi, čineći to, nalazimo u velikoj opasnosti. Mi smo ovce usred vukova. Jedan momenat odvojenosti od Pastira, samo jedan mali korak prema mamcu vukova, biti sa njima isti, i svi će se vukovi sjatiti da bi rastrgali. To je mesto velike opasnosti. Ali to jeste mesto gde Gospod želi da mi budemo. Kao da se od hrišćana očekuje da žive na granici duhovnosti, kao da hodaju po žici. Oni treba uvek da budu na oprezu, svesni opasnosti koja dolazi spolja, iz sveta, i uvek otvoreni da uzmu snagu Pastira, iznutra.

Ali šta je sa Jovanovim upozorenjem: "Ne ljubite svet ni što je na svetu. Ako ko ljubi svet, nema ljubavi Očeve u njemu" (1. Jn. 2:15); i s oštrim rečima koje dolaze od Jakova, "Ne znate li da je prijateljstvo ovog sveta neprijateljstvo Bogu?" (Jak. 4:4). Tačno! Obojica nas upozoravaju o istoj opasnosti: opasnost koja proizlazi iz toga što smo ovce među vukovima. Prijateljstvo sa ljudima iz sveta nije opasno, ali prijateljstvo sa stvarima koje ljudi iz sveta vole, je veoma opasno. Sve dok se ovca ponaša kao Božja ovca, ona je sigurna i u vučjoj jazbini (vidi Dan. 6:4-23); ali kada ovca zaboravi ko je ona i počne razmišljati kao vuk, onda je samu sebe stavila u užasnu opasnost. Stoga hrišćani bi trebalo da razborito koriste stvari ovoga sveta, ali ne i da ih vole. Davati im preveliku važnost predstavlja neprijateljstvo prema Bogu - idolopoklonstvo.

Ovakvo razumevanje izdvojenosti vrlo je daleko od bilo kakve dosade i frustracije koje proizlaze

od manastirskog načina života. To je radije uzbudljiv i odvažan izazov, dopadljiv našem Bogu, živa avantura u Duhu. Naš hrišćanski život postaje interesantan i zanosan, jer je bremenit opasnošću i nudi stimulaciju uspešne borbe sa silama tame i zla, ne dozvoljava nam da se previše opuštamo, da postanemo mlaki.

Dalje, takav koncept čini proučavanje Biblije i molitvu veoma važnim i korisnim za nas. Ništa ne deluje na nekoga jače od postojanja svesnosti od opasnosti i tada ta osoba želi da sazna sve o oružju, strategiji i o prirodi neprijatelja. Gde nalazimo takvu pomoć kada smo u duhovnoj opasnosti? Jedino na stranicama Svetog pisma i u molitvi.

Zar nije očigledno da odvojenost koja zahteva otklanjanje svake opasnosti takođe otklanja i većinu podsticaja za rast, uspeh, blagoslov i svedočanstvo? Da li je pokušaj podizanja dece u potpuno hrišćanskom okruženju - škole, prijatelja, druženja, zabave itd. stvorilo generaciju razmaženih mekušaca kojima nedostaje interesa i sposobnosti uticaja na ne-hrišćane za Hrista?

Ako je ovo istina, mi smo, roditelji i pastori i učitelji u nedeljnoj školi, krivi što smo dozvolili njima da odrastaju bez da smo ih naučili kako da vojuju svoju dobru bitku vere. Naučili smo ih kako da izbegnu zlo - a ne kako da se sa njime suoče i nadvladaju ga; a kada se napokon moraju suočiti sa zlim svetom, oni lako podlegnu ili pokušavaju da pobegnu. Malo je onih koji se brzo mogu prilagoditi i preživeti u periodu dok nauče iz potrebe da postanu Hristovi dobri borci.

Danas, mi ponovo moramo čuti reči našeg Gospoda, parafrazirajući Jovan 17:18 za vas: "Kao što je mene poslao Otac, tako i ja vas šaljem - činite moja dela, dosegnete i obratite izgubljene - onako kako sam to ja činio, postajući njihovim prijateljem - izloženi istim opasnostima kao i ja, zavodljivosti sveta, sebičnosti tela i uticajima đavola - ali sve to možete prevazići mojim oružjima: verom u Boga, znanjem Božje Reči, ličnom pravednošću, ustrajnom molitvom i potpunim predanjem svoga života Bogu, čak i po cenu smrti." Ovo je njegova zapovest; moramo pripremiti i sebe i našu decu da bi smo bili kadri ovako i živeti!

Ali neko će upitati: "Ali šta učiniti s rečima: 'Ne vucite u tuđem jarmu nevernika; jer šta ima

pravda s bezakonjem? Ili kakvu zajednicu ima videlo s tamom?'" (2. Kor. 6:14). Moram priznati, izgleda da ove reči podupiru izolacijsku vrstu odvojenosti. Ali to samo tako izgleda. Kada se pažljivo sagledaju, one u celini daju snažnu podršku konceptu ovce-među-vukovima, kojeg naš Gospod želi za nas, za one što Njemu pripadaju, koji Ga slede.

Uzmite slučaj jarma na primer. Ovo je očigledno pozivanje na Petu Mojsijevu 22:10, gde se Božji ljudi upozoravaju: "Ne ori na volu i na magarcu zajedno." Ovo stoga što su karakteri ovih životinja različiti, gde uobičajeno magare hoda puno brže od vola i različito odgovaraju na raznorazne zapovesti. Obe životinje bi bile veoma nezadovoljne ako bi bile pod istim jarmom, i malo bi se toga napravilo. Ali ništa se ne govori protivno tome da bi magare i volovi bili zajedno na istom pašnjaku, pili iz istog pojila ili jeli zajedno, i tako dalje.

To znači da se hrišćani slobodno mogu družiti sa nevernicima, pa i uključivati se u bezazlene klubove i društva gde imaju zajedničke interese, sve dok se to druženje ne pretvara u legalno ili moralno obavezujuće delovanje ili praksu, jer ako to prkosi istinama Reči Božje, onda tu nema izgovora sa kojim bi smo se mogli opravdati.

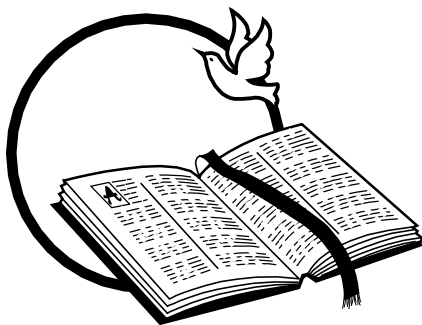
Brak je jedan od takvih jarmova sa obzirom da je isti legalno obavezujući, znači da je on iznad slobodne volje pojedinca. Crkve pravilno drže da ovaj stih zabranjuje sklapanje braka između vernika i nevernika. Poslovno partnerstvo može takođe biti takva vrsta jarma, međutim u većini slučajeva odnos poslodavca i posloprimca se ne podrazumeva pod istim. Ovde postoji određena granica gde svaka osoba mora sama da bude potpuno ubeđena u svom umu šta i kako mora učiniti, i ne sme se zaboraviti "svom vlastitom gospodaru čovek stoji ili pada."

Setite se izreke: "Ukoliko ne idem u koraka sa drugima, to je zato jer slušam neke druge bubnjeve." Mi moramo po svaku cenu biti u koraku sa "Božjim bubnjevima". Ne smemo zaboraviti da kada je naš Vođa koračao po tom istom ritmu, tu na ovom svetu, i to Ga nije sprečilo da i dalje hoda, jede i pije sa grešnicima, ili bude poznat kao "prijatelj grešnika." Bog nas je pozvao da budemo različiti, ali ne i neukusni. Mi treba da budemo odvojeni za Boga, ali ne odvojeni od drugih.

Ovaj svet je mesto ispunjeno opasnostima, ali

to je mesto gde naš Gospod želi da budemo - kao ovce usred vukova. Samo onda kada smo na tom mestu možemo ispuniti naše poslanje: "Kao što si Ti mene poslao u svet, i ja njih poslah u svet" (Jn. 17:18). ◀

Izvor: raystedman.org.

TRI USPOREDBE

Pavel Leštan

"Tada mu priđoše Jovanovi učenici govoreći: zašto mi i fariseji postimo, a tvoji učenici ne poste? A Isus im reče: mogu li svatovi tugovati dok je mladoženja sa njima? Doći će dani kada će se oteti od njih mladoženja, i tada će postiti. Niko ne stavlja zakrpu od novoga sukna na staru haljinu; jer zakrpa njegova dere od haljine i rascep gori biva. Niti se sipa novo vino u stare mehove; inače se mehovi cepaju, vino se prosipa i mehovi propadaju; nego se novo vino sipa u nove mehove, pa se oboje sačuva." (Mt. 9,14-17)

Post i svatovi

Jovanovi učenici - pitanje posta. Da li fariseji i Jovanovi učenici greše kad poste? U čemu je razlika između njih i učenika Isusovih?

Isusov odgovor ima veze sa jednom Jovanovom ranijom izjavom. Matej tu izjavu ne pominje, ali je zato pominje Jovan Bogoslov u

jevanđelju 3,29. Stih se nalazi u pasusu koji se navodi odgovor Jovana Krstitelja na pitanje svojih učenika zašto Isus krštava i svi idu k njemu. Jovan odgovara:

"Ko ima mladu mladoženja je; a mladoženjin prijatelj, koji stoji i sluša ga, veoma se raduje što čuje mladoženjin glas. Ova moja radost se, dakle, ispunila."

Isus odgovara Jovanovim učenicima tako da im predočava nešto, što su već čuli, na šta mogu da nadovežu, i što bi trebalo da im da potpunu sliku onoga šta se dešava.

U ovom odeljku Isus govori ne samo o postu nego i nagoveštava svoju smrt. I Marko i Luka pominju ove reči. Luka čak malo ekspresivnije pita: "Možete li mladoženjine svatove da naterate da poste...?" Nije prikladno.

Ipak, doći će dani kada će mladoženja biti otet i tada će biti vreme za post. Isus ovde govori o dve teme. Jedna je, a to smo već konstatovali - Njegova smrt. To je vreme kada učenicima treba veća disciplina nego inače. Moraju više da se fokusiraju na Boga i njegovo vođstvo. Za to im post dolazi kao sredstvo koje je oduvek bilo na blagoslov onima koji traže Boga. Ovde se u kontekstu posta misli na ponašanje koje je suprotno radosti. Iako je Isus svojim učenicima govorio da vreme posta ne treba da bude demonstrirano tužnim licem i sivilom, nego naprotiv, mirisnim uljem i vedrinom, tu nije reč o takvoj vrsti posta. Očigledno je da će ovaj post nastupiti kada učenicima više neće biti omogućeno da provode divno vreme sa Isusom. Ovde već možemo naslutiti da se ovaj post odnosi na vreme kad Bog iz nekog razloga ne govori, kada ne osećamo Isusovo prisustvo, kada se čini da smo ostavljeni, izolovani... Ima li neko iskustva u ovome? Ili sam ja jedini koji to doživljava? To je vreme molitve i posta. Vreme kada nas ništa ne veseli jer nam nedostaje zajedništvo sa našim kraljem. Ima dana kada nam je Isus, iz nekog razloga oduzet, otet... (!?)

Ipak, da bi razumeli čitav ovaj odeljak, moramo uzeti u obzir i stihove koji slede nakon ove parabole o svatovima. I Marko i Luka u isti kontekst stavljaju i parabolu o zakrpi i ogrtaču i parabolu o vinu i mešinama.

Naglasak u ovim parabolama je na novom i starom. Nova zakrpa na starom ogrtaču i novo vino u starim mešinama. Iz toga možemo razumeti da Isus nagoveštava novi odnos ne

samo prema postu nego prema celom Mojsijevom zakonu, gde post predstavlja samo jedan fragmenat. Po Zakonu, post je znak pokajanja, neke vrste žalosti. Sigurno su na takav način postili i fariseji i Jovanovi učenici. Normalno je, da u prisutnosti Isusa takva vrsta posta ne bi bila prikladna za njegove učenike. Isus ovde nagoveštava svoju smrt i vreme posta za njegove učenike, ali ne treba misliti da je reč o postu po Mojsijevom zakonu. Čak ni u slučaju Isusove smrti, njegovog odlaska... nije na mestu post po Mojsijevom zakonu.

Vernici treba da se raduju prisustvu svoga Gospoda. On je izvor radosti. Božiji narod je sebe doživljavao kao nevestu Božiju još u Starom zavetu. Ova simbolika je u Novom zavetu još više izražena. Odnos Crkve prema Isusu kao odnos neveste prema mladoženji karakterističan je za teologiju Novog zaveta i u Pavlovim i u Petrovim poslanicama a iščekivanje neveste je ono što stoji na kraju Novog zaveta u Otkrivenju. Upravo iz ovih tekstova možemo razumeti šta je Isus mislio pod postom koji je prigodan za njegove učenike. Nevesta je uzbuđena u iščekivanju svog mladoženje. Radosna je što dolazi, ali i pomalo tužna što još nije došao. U toj vrsti posta, dok razmišlja o Njemu, sjedinjuje se sa Njim u Duhu i ispunjava se radošću i viče Maranatha.

Priča o svatovima se pojačava činjenicom da je u Izraelu postojalo i sledeće pravilo: Jevreji su imali stroga pravila o tome kada treba da se posti. Ali u vreme svadbe post nije bio dozvoljen. Čak i u slučaju da je svadba bila u vreme strogog posta, nije se postilo. Svadba kod mlade je obično trajala 7 dana, ako je bila udovica onda samo 3 dana.

Zakrpa

Sledeća parabola o zakrpi od sirovog sukna na starom ogrtaču nastavak je priče o postu na svadbi. Isto tako kao što ni post nije prikladan za svadbu, ni zakrpa od sirovog sukna nije prikladna za stari ogrtač. Stari ogrtač je već oslabljen, njegovo tkanje je popustilo, dok je zakrpa od sirovog sukna kruta i jaka. Staviti takvu zakrpu na stari ogrtač znači samo napraviti još veću štetu. Ne samo da će rupa na starom ogrtaču postati veća, nego će se bez potrebe pokvariti novo sukno kad se sa njega izreže zakrpa. Opet: Ovo je o Mojsijevom zakonu u kontekstu učenja. Ne možemo

pokušavati ispunjavanjem zakona spasiti svoj život. Zakon nema snage da spasi. On je tu samo da pokaže standard.

Stari ogrtač, takođe, može značiti i život svakog čoveka, oskrnavljen grehom, stari život. Ali takođe može značiti i Mojsijev zakon. Kako god. Principi Novog zaveta u Hristu su kao sirovo sukno za starog čoveka i za Mojsijev zakon. Ako se primene na starog čoveka ili na Mojsijev zakon, samo će se napraviti još veća šteta.

Možemo razumeti da Isus ovde govori o dve stvari. Ono što je staro i prevaziđeno, ako se krpi novim, biće još više uništeno. I drugo, staro nije sposobno da prihvati novo. Ko želi da sačuva staro, neka to ne meša sa novim.

Ogrtač koji je star i pocepan, (Zakon ili stari život) možemo odbaciti i prihvatiti novi ogrtač - Novi zavet i novi život.

Vino

Vino je prikladno za jednu novu dimenziju koja se ne može objasniti ogrtačem. Iako i nova zakrpa deluje destruktivno na stari sistem vlakana u starom ogrtaču, novo vino ima jednu drugu osobinu. Vrenje novog vina izaziva toliki pritisak da bi stare mešine eksplodirale. Mešine su se pravile od jagnjeće ili jareće kože. Ako su ljudi hteli da te godine naprave vino, nije bilo dovoljno samo uzgajati i ubrati grožđe. Morala se proliti krv u tu svrhu. Moralo se zaklati par ovaca ili koza da bi vino imalo u šta da se stavi. Krv je morala da teče u zamenu za vino.

Nema novog vina bez krvi. Zar to ne govori o Isusovoj krvi koja je obezbedila vino Novog zaveta? I još nešto. Zar to ne govori i o tome, da Isus neće svoje vino Novog zaveta ulivati u stare mešine - starog čoveka. Novo vino je za one koji su se nanovorodili. Koji su voljni da sahrane starog čoveka, da raskrste sa starim grešnim načinom života. Isus je to uradio bukvalno. Od nas se traži da ne pokušavamo da popravljamo svoj stari život, nego da prihvatimo činjenicu da stari čovek ne može naslediti Carstvo Božije.

Komentar koji daje Luka na kraju pasusa, da niko ko pije staro ne želi novo, jer kaže da je staro dobro, u ovom kontekstu možemo shvatiti na par načina. Ljudi koji su poklonici neke religije, toliko su "opijeni" sistemom u kome se nalaze, da ne žele ni da probaju nešto novo.

Takođe, ako neko pokušava da uvede nove principe u stari religijski sistem, ovom parabolom biva razotkriven kao neko ko samo želi da napravi kompromis, ali se ne odriče starog. Rezultat će biti da će od stare religije stvoriti nešto nakaradno a hrišćanstvo će obezvređiti - iako se pravo hrišćanstvo ne može obezvređiti (svojim nakaradnim ponašanjem biće na štetu imenu Božijem).

Poruka:

Božiji narod treba da se odvoji od starog. I od stare religije (bilo da se radi o judaističkoj, pravoslavnoj, katoličkoj ili o protestantskoj religiji), od starog načina života, nekad i od starih prijatelja. U nekim, ređim slučajevima i od porodice.

Strah od odvajanja je nešto što pričinjava mnogo štete Božijoj deci. Mnogi pokušavaju da zadrže stari način ponašanja pred svojim prijateljima, kako ih ne bi izgubili. Pošto su naišli na negodovanje s njihove strane zbog odluke da slede Hrista. I sad, da to ne bi u očima tvojih prijatelja izgledalo tako strašno, radićeš ono što i oni rade. Ne baš u toj meri, ali malo, da ne kažu da si izuzetak. I kad to uradiš, oni se raduju. Tvoji prijatelji znaju da si postao hrišćanin. Ako se ponašaš kao da nisi hrišćanin, zar misliš da će te zbog toga poštovati? Samo će se utvrditi u svome mišljenju, da je put koji si izabrao isti kao i njihov a ti nisi ništa drugo uradio osim što si izdao svoju veru, narod...

Kad neko postane Hristov, više nije od ovoga sveta i ne treba da se saobražava sa ovim svetom. Nametnuti modeli ponašanja su nešto na čemu se proverava koliko smo odlučni da odbacimo staro i da hodamo u novom. Obucimo se u novi ogrtač pravednosti koji smo dobili od Hrista. Nemojmo ga seckati da bi krpili rupe od greha na starom životu.

Ostavimo staro vino u starim mešinama! Hajde da žrtvujemo svoje stare navike, predstave, ideje, ciljeve... da bi pribavili sebi nove mešine za "novo vino" Svetoga Duha. ◀

"ŠIRI DALJE!"

Fred D. Jarvis

"I na ovo treba da pazite znajući svoje vreme, da je već došao čas da se probudite od sna; jer sad nam je spasenje bliže nego onoga dana kad smo poverovali." (Rim. 13,11 EČ)

Svuda oko nas postoje znaci da možda živimo u poslednjoj generaciji, tj. u generaciji koja će i doživeti Drugi Hristov dolazak. Znakovi vremena pokazuju, da vrata nebeske slave samo što se nisu otvorila i da ćemo možda veoma skoro "videti Cara u krasoti Njegovoj." (Isa. 33,17). Novorođeni hrišćani s pravom imaju blagoslovenu nadu u Njegov Drugi dolazak, jer je njima ovaj "dan D" sigurno bliže nego što je to bio kad su poverovali (Rim. 13,11) i primili Hrista.

Čudnovato, koliko se proroštava u Bibliji ispunilo ili se danas ispunjava na naše oči. Materijalizam, telesnost i seksualna razuzdanost, koje bi se i životinje postidele, samo su neki od znakova ovog našeg vremena, a to su sve bila i "normalna ponašanja" čovečanstva uništenog potopom kao i stanovnika Sodome i Gomore. Isus govori o tome: "I kako je bilo u vreme Nojevo onako će biti u dane Sina čovečijeg: Jeđahu, pijahu, ženjahu se, udavahu se do onog dana kad Noje uđe u kovčeg, i dođe potop i pogubi sve. Tako kao što bi u dane Lotove: jeđahu, pijahu, kupovahu, prodavahu, sađahu, zidahu; a u dan kad izađe Lot iz Sodoma, udari oganj i sumpor iz neba i pogubi sve. Tako će biti i u onaj dan kad će se javiti Sin čovečiji." (Lk. 17,26-30 RDK).

U Starom zavetu za ovo Nojevo i Lotovo vreme se konstatuje: "A zemlja se pokvari pred Bogom, i napuni se zemlja bezakonja." (1. Moj. 6,11 RDK). "I Gospod videći da je nevaljalstvo ljudsko veliko na zemlji, i da su sve misli srca njihovog svagda samo zle." (1. Moj. 6,5 RDK).

Ko bi rekao pre samo 30-ak godina, tako reći za samo jednu generaciju, da će homoseksualno ponašanje biti javno prihvatano i pravdano? Ko bi onda pre 30-ak godina i pomislio da će neki gresi ili ponašanje biti danas slobodno promovisana i podsticana, a tada su bila sramotna, pa čak i zakonski zabranjivana. Linija između moralnog i nemoralnog kao da više ne

postoji. Dakle, ovo je jasan znak "Lotovih dana", i znak skorog dolaska "Sina čovečjeg".

Crkva Isusa Hrista nije pošteđena težine koju donose ovi Lotovi dani, čitamo: "A Duh razgovetno govori da će u poslednja vremena odstupiti neki od vere slušajući lažne duhove i nauke đavolske." (1. Tim. 4,1 RDK). "Jer će doći vreme kad zdrave nauke neće slušati, nego će po svojim željama nakupiti sebi učitelje, kao što ih uši svrbe, i odvrtiće uši od istine, i okrenuće se ka gatalicama." (2. Tim. 4,3-4 RDK). "I izići će mnogi lažni proroci i prevariće mnoge." (Mt. 24,11 RDK). Hristovo evanđelje je na udaru, crkva je na udaru, od strane raznih religijskih mikseva koje donosi ovo "novo doba" (New Age). Ovo vreme zahteva od crkve da se vrati Božjoj Reči, da je uči i studira, temeljno i predano. Da bi mogla biti u stanju razlikovati nauku đavolsku od nauke Božje, i tako sačuvati sebe u milosti Božjoj.

Sve veća pokvarenost ljudi je još jedan znak da živimo usred Lotovih dana, čitamo: "A ovo znaj, da će u poslednje dane nastati teška vremena. Ljudi će, naime, biti samoživi, srebroljubivi, hvalisavi, oholi, hulnici, roditeljima nepokorni, neblagodarni, bezbožni, bez ljubavi, nepomirljivi, opadači, neuzdržljivi surovi, bez ljubavi prema dobru, izdajnici, naprasiti, naduveni, koji više vole slasti nego Boga, koji imaju obličje pobožnosti, ali su se odrekli njene sile; i ovih se kloni." (2. Tim. 3,1-5 EČ). "I što će se bezakonje umnožiti, ohladneće ljubav mnogih." (Mt. 24,12 RDK). Razne "crne hronike" i tabloidi svedoče o tome koliko je ljudsko srce u današnje vreme postalo crno i zlo. Užas.

No, bez obzira na sve, Biblija nas uči "da se radujemo njegovom dolasku" (2. Tim. 4,8); "da ga čekamo" (Jev. 9,28). da imamo pouzdanje, tj. "da se uhvatimo za nadu koja nam je dana, koji imamo kao tvrd i pouzdan lenger duše..." (Jev. 6,18-19 RDK). Ovaj Dan bi trebalo da nas izazove na veće posvećenje, "učeći nas da se odrekemo bezbožnosti i želja ovog sveta, i da pošteno i pravedno i pobožno poživimo na ovom svetu, čekajući blaženu nadu i javljanje slave velikog Boga i Spasa našeg Isusa Hrista" (Tit 2,12-13 RDK). Da nas izazove i na jačanje zajedništva i brigu za naše u Hristu: "nego jedan drugog savetujući, toliko većma koliko vidite da se približuje dan sudni" (Jev. 10,25 RDK). Da nas "gurne" u dublje zajedništvo sa Hristom, u poznanje Njegove volje: "ostanite u

Njemu da imamo slobodu kad se javi, i da se ne osramotimo pred Njim o Njegovom dolasku!" (1. Jn. 2,28 RDK). I da do kraja budemo optimisti, usred propadajućeg sveta: "A kad se počne ovo zbivati, gledajte i podignite glave svoje; jer se približuje izbavljenje vaše." (Lk. 21,28 RDK)

Isusov skori povratak bi trebao biti crkvi najjači podsticaj za zadobijanje duša, žrtvovanje, stremljenje k probuđenju i na svako misionarsko delovanje!

"Evanđelje za svako stvorenje" je još uvek važeći Hristov nalog - zapovest (Mk. 16,15). Materijalizam, beznađe i poplava greha treba da otvore put evangelizaciji. Formalnost i legalizam crkve treba da otvori put ognju probuđenja. Mi svetlu dugujemo evanđelje! U svetlu Hristovog skorašnjeg povratka moramo preispitati svoje životne prioritete, i to u svetlu pitanja: "Hoće li On biti zadovoljan sa našim sadašnjim životom, službom, posvećenjem ili davanjem?"

Molitva se mora vratiti na svoje pravo i prvo mesto, jer nam je potrebna nova agonija za izgubljene duše, agonija koju sam Bog oseća. Molitva za delovanje Svetog Duha među nama, jer naša bogoslužjenja su često tako plitka i površna, poput loše izrežiranih pozorišnih komada, da nikoga ne dotiču. Danas, mi moramo ponovo otkriti i obnoviti poruku Dela apostolskih. Potrebna nam je sveži vetar i oganj iz dana Pedesetnice. Potrebna nam je nova objava našeg veličanstvenog Hrista, u svoj Njegovoj beskrajnoj lepoti, slavi i sili. Bog i dan danas želi činiti novo delo. On želi učiniti korenito delo, i to iznenada (2. Dn. 29,36), On je uvek voljan i spreman. Probuđenje se ne može proizvesti, niti odglumiti; ono se mora pokajnički izmoliti kod Boga (2. Dn. 7,14). Izmoliti!

Zaplaćimo nad sobom i oterajmo našu ogavnu mlakost. Neka nam Bog oprosti to naše jeftino posvećenje i površno predanje koje zadovoljno troši gomile para i vremena na sebe a Bogu daje bedne ostatke i suviške. Ako se danas ozbiljno ne posvetimo Velikom Hristovom nalogu? Kad' ćemo? Mora li to Bog poslati vatru progonstva na naše crkve da bismo se probudili na hitne zahteve ovog poslednjeg vremena?

Sledimo uski put pokajanja natrag do Golgote, put sa kojeg smo možda davno zašli. Popnimo se natrag do slavnihi visina gde Bog susreće dušu. U svetlu Isusovog povratka, donesimo

odluku da ćemo dati naše najbolje za Njega. Neka Bog ponovo oživi naša srca, prosvetli naše umove i zapali naše duše novom predanošću nezavršenom zadatku evangelizacije sveta.

Isus ubrzo dolazi! Ovi teški i žalosni dani zahtevaju sveti život i krajnje nastojanje da se propoveda evanđelje izgubljenima, kako u našem komšiluku tako i do kraja Zemlje. Hrist je platio cenu da bi kupio naše spasenje. Platimo i mi cenu, da bi Hrista mogli proslediti dalje - kako to kaže moto: "šalji dalje" ili "širi dalje". **Širi Hrista! ◀**

GDE TRAŽITI SREĆU?

Zapas o dušu

Veoma često hrišćani imaju iskrivljenu sliku o tome kako voditi istinski hrišćanski život. Razlog tome je što smo skloni da uputstva za to tražimo u nekim posebnim vizijama, knjigama, legalizmu ili savetima drugih ljudi, a ne u samoj Bibliji, u Reči Boga živoga.

Čovek svoje **fizičke potrebe** zadovoljava materijalnim dobrima. No, problem je u tome što osim njih čovek ima i **duhovne potrebe**. Duša koja traži zadovoljenje ne može se nasititi hlebom isto tako kao što se prazan želudac ne može nasititi samo sa ljubavlju. Ljudi prazninu svoje duše pokušavaju da ispune pogrešnim stvarima: modnim trendovima; gomilanjem materijalnog bogatstva, nekontrolisanim kupovanjem i stremljenjem da "sve probamo" i "sve imamo".

Međutim, kupovna moć našeg novčanika je samo fizička zakrpa naše ogromne duševne rane. Ovakvo lečenje duševne boli nikada nije funkcionisalo i nikada neće. Kada bi materijalne stvari mogle u potpunosti da ispune unutrašnju čovekovu duševno-duhovnu prazninu, zašto onda toliko svetski poznatih, uspešnih i bogatih ljudi pada u teške depresije, zavisnosti i očaj?

Kralja roka - Elvisa Prislija još i danas obožavaju milioni ljudi. Bio je slavan, bogat i omiljen više nego bilo koji političar. Pa ipak, na kraju svog života je svoju unutrašnju bol pokušavao da ublaži prekomernim jelom, pićem

i drogom. Doručkovao je pola kile slanine i trideset jaja; tokom dana, ali i noću, obilazio je svojom limuzinom poslastičarnice, gde je obično pojeo po dva tuceta krofni, tek kao za zagrevanje. U kasnim noćnim satima je uspeo da zaspi uz pomoć tableta za spavanje, a u kasnim popodnevničkim satima se budio, opet uz druženje sa koktelom tableta koje su mu na par sati zadovoljile zavisnost.

Elvis nije bio usamljeni slučaj beznađa. Svet je oduvek, za unutrašnje ljudske muke nudio svoje nejake "materijalističke flastere", koji nikako ne mogu da zacele duševne rane. Zato je došao Gospod Isus, da upozori da spokojstvo i mir u duši - ovaj duhovni kvalitet - ne možemo naći van Boga.

Pitanje čovekovog spokojstva i mira u duši, je pitanje njegove sreće, srećan čovek je zadovoljan čovek, jer se oseća ispunjenim iznutra.

Radi ilustracije pogledajmo na biblijski izveštaj o caru Solomonu. Možda on nije pevao tako dobro kao Elvis, ali njegove pesme i duboki pogled na taštinu ljudskog truda su nam bliski i dan danas. Kako je gledao na svoja materijalna dobra, na svoju carsku palatu u Jerusalamu, ili na svoje carsko poreklo? Kako je gledao na svoje štale sa hiljadama najboljih konja i kočija (sa njima možemo danas uporediti konje pod haubom mazde, mercedesa ili opela)? Kako je gledao na svoje srebro, koje je imao kao peska? Zlato, srebro, dijamanti - to su stvari koje danas predstavljaju bankarske protivvrednosti vrednosnih papira i milijarde vrednosti u novcu.

Solomonovo bogatstvo i njegova raskoš bili su i sa današnjeg stanovišta zadivljujući. Njegov jelovnik je bio poseban, uvek je konzumirao samo ono najbolje. Solomon je imao mnogo palata i poslugu od nekoliko hiljada ljudi. U njegovo vlasništvo su spadali vinogradi, ribnjaci i ogromna polja. Imao je mnogo žena i konkubina. I još kada tome dodamo njegovu nedostižnu mudrost, ko bi onda mogao na svetu biti srećniji od njega? Niko ga nije dostigao! Imao je sve za čime čezne svet. Prema svetskim merilima trebalo je da bude najsrećniji čovek na zemlji.

A šta je on na to rekao?

"Ja rekoh u srcu svom: Daj da te okušam veseljem; uživaj dobra. Ali gle i to beše taština."

*Smehu rekoh: Luduješ; i veselju: Šta to radiš? Razmišljah u srcu svom da puštam telo svoje na piće, i srcem svojim upravljajući mudro da se držim ludosti dokle ne vidim šta bi dobro bilo sinovima ljudskim da čine pod nebom dok su živi. Velika dela učinih: sazidah sebi kuće, nasadih sebi vinograde; načinih sebi vrtove i voćnjake, i nasadih u njima svakojakih drveta rodnih; načinih sebi jezera vodena da zalivam iz njih šumu gde rastu drveta; nabavih sebi sluga i sluškinja, i imah sluga rođenih u kući mojoj; i imah goveda i ovaca više od svih koji biše pre mene u Jerusalmu; takođe nakupih sebi srebra i zlata i zaklada od careva i zemalja; nabavih sebi pevača i pevačica i milina ljudskih, i sprava muzičkih svakojakih. I tako postah veći i silniji od svih koji biše pre mene u Jerusalmu; i mudrost moja osta sa mnom. I šta god željahu oči moje, ne branjah im niti uskraćivah srcu svom kakvo veselje, nego se srce moje veseljaše sa svakog truda mog, i to mi beše deo od svakog truda mog. A kad pogledah na sva dela svoja što uradiše ruke moje, i na trud kojim se trudih da uradim, gle, **sve beše taština i muka duhu, i nema koristi pod suncem.** Tada se obratih da vidim mudrost i ludost i bezumlje, jer šta bi činio čovek koji bi nastao posle cara? Šta je već učinjeno. I videh da je bolja mudrost od ludosti, kao što je bolja svetlost od mraka." (Prop. 2,1-13 RDK)*

Za Solomona je sav svetski trud tj. ta luda trka za materijalnim, samo taština i praznina, bezumlje i ludost. Svakako, da ćemo telesnu glad utoliti materijalnim dobrima, ako za novac kupimo burek ili pljeskavicu. No, Solomonovo bitisanje je bilo prezasićeno stremljenjem prema materijalnim dobrima. Solomon je nešto naučio na vlastitoj koži i govori da nijedna materijalna stvar ne može da zasiti žednu dušu - praznina i dalje postoji. Naravno, ne može zato što suština duše nije materijalna, vremenska i propadljiva. Telo umire, ali duša ostaje za navedeno. Hleb nasiti telo privremeno, ali Božja milost siti dušu radošću i srećom (za)uvek.

Spomenimo samo Isusovo upozorenje: *"Gledajte i čuvajte se od lakomstva; jer niko ne živi onim što je suviše bogat."* (Lk. 12,15 RDK). Onaj ko traži sreću u tome, od čega je gospodar, traži je na pogrešnom mestu. Stvarno ljudsko srce nema materijalnu suštinu, i zato sreću ne nalazimo u gomilanju materijalnog bogatstva. Kakvu nam je još poruku mudrosti ostavio Solomon?

*"Ko ljubi novce, neće se nasititi novaca; i ko ljubi bogatstvo, neće imati koristi od njega. I to je taština. Gde je mnogo dobra, mnogo je i onih koji ga jedu; pa kakva je korist od toga gospodaru? Osim što gleda svojim očima. Sladak je san onome koji radi, jeo malo ili mnogo; a sitost bogatome ne da spavati. Ima ljuto zlo koje videh pod suncem: **bogatstvo koje se čuva na zlo onome čije je.** Jer tako bogatstvo propadne zlom nezgodom, te sinu kog je rodio ne ostane ništa u ruku. Kao što je izašao iz utrobe matere svoje nag, tako opet odlazi kako je došao; i ništa ne uzima od truda svog da ponese u ruci svojoj. I to je ljuto zlo što odlazi kako je došao; i kakva mu je korist što se trudio u vetar, i svega veka svog jeo u mraku, i mnogo se brinuo i žalostio i ljutio?"* (Prop. 5,10-17 RDK)

Drugim rečima, kao da postoji pravilo: **što više čovek ima tim manje sreće doživljava.** To je zato što samo bogatstvo po sebi nije dovoljno, i ono je varljivo - "danas imaš, sutra nemaš" - i što je najgore ne može se poneti sa sobom - na onu stranu - preko groba. Neko to lepo reče: "Ko god živi da bi bio bogat na ovome svetu, na onom se svetu budi kao najveći siromah."

Navedimo još jedan primer. Car Valtasar je bio jako bogat. Jednom prilikom je priredio gozbu za hiljade svojih knezova, njihove žene i konkubine. Hteo je da se pred njima pokaže u punoj svojoj "slavi":

"I donesoše zlatne sudove koje behu odneli iz crkve doma Gospodnjeg u Jerusalmu, i pijahu iz njih car i knezovi njegovi, žene njegove i inoče njegove. Pijahu vino, i hvaljahu bogove zlatne i srebrne i bronzane i drvene i kamene. U taj čas iziđoše prsti ruke čovečije i pisahu prema svećnjaku po okrečenom zidu od carskog dvora, i car vide ruku koja pišaše. Tada se promeni lice caru, i misli ga njegove uznemiriše i pojas se oko njega raspasa i kolena mu udarahu jedno o drugo." (Dan. 5,3-6 RDK)

I Valtasar je imao sve osim sreće i Bog je sabrao njegove dane carevanja. Nikakvo bogatstvo, nikakva moć, koja proističe iz bogatstva, nije mogla da potisne stravu njegove nesreće, njegovu prazninu. No, Valtasar nije ništa shvatio. Lek ili odgovore za svoju nesreću je tražio čak u astrologiji, nadao se da će i ovo moći da sebi kupi kao sve ostalo do sada:

"Povika car glasno, te dovedoše zvezdare,

Haldeje i gatare; i progovori car i reče mudracima vavilonskim: Ko pročita ovo pismo i kaže mi šta znači, onaj će se obući u skerlet, i nosiće zlatnu verižicu o vratu, i biće treći gospodar u carstvu." (Dan. 5,7 RDK)

Danas, nije lako biti istinski srećan (blažen), zato što su ljudi, pa i hrišćani, brutalno bombardovani svim onim što "evanđelje po svetu" predstavlja kao prestiž ili spasonosno rešenje problema. Nerado bi ovde nekog ostavio mišljenja da hrišćanin mora biti siromašan, neobrazovan, bolestan, tih ili neuspešan, da bi se u svojoj ništavnosti mogao osećati vredan Božje pažnje. Životni uspeh i unutrašnji mir hrišćanina jeste samo pitanje prioriteta. *"Nego išтите najpre carstvo Božje, i pravdu Njegovu, i ovo će vam se sve dodati."* (Mt. 6,33 RDK) ◀

*Izvor: Zapas o dušu, br. 55, januar 1998.
Parafrazirano.*

KORISNI TEGOVI

Libuše Ranša

Nije lako utešiti čoveka, koga more brige, strah ili bolest. U takvim trenucima se ljudi često pitaju: "Zašto? Dokle još?"... Možda i ti upravo sada preživljavaš nešto slično i misliš da se previše toga svalilo na tebe, da to nećeš moći podneti, ne možeš više dalje i moliš da ti Gospod Bog skine taj teret. Upravo tako je razmišljao i časovničar iz sledeće priče...

Da li su tegovi zaista važni?

Na kraju jednog gradića živeo je časovničar sa svojom brojnom porodicom. U svojoj maloj radionici imao je na zidovima okačene razne satove, od kojih je neke i sam izradio. Neki su kucali veselo, drugima je polagano i dostojno merilo vreme teško klatno. Časovničar je imao spretne ruke i bistar um, ali mu je telo bilo bolešljivo. Nije mogao da se kreće, jer su mu noge bile oduzete, tako da je većinu vremena provodio u svojoj radionici. Stanovnici gradića nisu bili bogati, tako da je malo njih kupovalo nove satove. Većinom je popravljao stare i pokvarene satove.

Jednog dana je časovničara posetio prijatelj. I on je doneo svoj stari sat na popravku. Dok ih je časovničar popravljao, njegov prijatelj je sa interesovanjem razgledao izložene satove. Čudio se njihovoj raznovrsnosti i savršenoj mehanici. "Ti si pravi umetnik. Tvoji satovi su veliko blago!" Časovničar je samo odmahnuo rukom. U poplavi sopstvenih problema, ova pohvala ga nije mnogo hrabrila. Nije imao naviku da nariče i da kuka, ali je sada otvorio srce svom prijatelju:

"Šta će mi sve to blago, kada ga ionako niko neće kupiti? Svi ovi otkucaji mere moju bedu. Ni malo mi Bog nije olakšao ovaj težak život. Jedva uspevam da prehranim porodicu. Bolestan sam i nepokretan. Mogu samo da sedim i gledam u ove nove satove. Kome ih uopšte radim? Zašto? Za koga? Ne mogu nikuda otići da ih nudim!"

Prijatelj je ćutao, kao da ga i ne sluša. Posebno se divio jednom satu:

"Ovaj sat je predivan. Stvarno si ga divno uradio!"

"Da. U pravu si. I jako je tačan. Prema njemu nameštam sve ostale", nezainteresovano je odgovorio časovničar.

"Samo je šteta što si ih opteretio toliko velikim i ružnim komadima olova." Dodao je prijatelj i otkao je teg sa kukice. Sat je odmah prestao da kuca a i klatno se polako zaustavilo.

"Šta to radiš? Uzeo si mu pogonsku silu! Potpuno će stati!" ljutito je odgovorio časovničar.

Prijatelj se nasmejao i ponovo je okačio teg na sat. Gurnuo je klatno i sat je opet počeo da radi.

"Stvarno si veliki majstor, dragi moj prijatelju. Tačno znaš koliki je teg potreban satu da bi imao dovoljno pokretačke snage, a i da bi tačno radio. Isto tako naš nebeski Otac, naš dobri Bog, vrlo dobro zna šta je svakom od nas potrebno. Bog želi da budemo korisni za Njega, da budemo kreativni, da imamo život izobilja, ali želi da znamo i da smo od Njega u svemu zavisni, želi da mu zbog toga verujemo i da se u potpunosti pouzdamo u Njega i nikada nikoga ne preoptereti. Ako bi nam naš teret uzeo, kada mi to hoćemo, bili bismo isto tako beskorisni kao sat bez tog tega."

Prijatelj je otišao. Časovničar je još dugo gledao u taj sat, osluškivao njegovo kucanje i razmišljao. Zatim je sklopio ruke i zahvaljivao Bogu što je mogao da shvati to što mu je, posredstvom prijatelja, rekao. Molio je za više snage da Mu u svemu više veruje i u svemu se na Njega oslanja. Molio je za otvoreno srce, da bi mogao čuti Njegov glas, glas svog dobrog svemogućeg Majstora, i Gospodara svog vremena - večnosti... ◀

misaone refleksije

NEĆU SE BRINUTI

Jörg Zink

Neću se brinuti
ni kad bi smrt s neba kišila,
ni kad bi rat provalio u mir,
ni kad bi nesreća nahrupila u sigurnu kuću.
Šta bi moja briga koristila?

Neću se brinuti
ni kad svom danu nisam dorastao,
ni kad me muče mnogi poslovi,
ili mnoge sitne stvari, potrebne za život.
Ozbiljno ću sve to primiti, ali se neću brinuti.

Neću se brinuti
ni kad ostarim, ni kad obolim, ni kad slabim,
ni kad me snaga ostavi,
pa ni kad ništa ne znam o sutrašnjem danu.
Ta, ti to sve znaš.

Ti se brineš za mene.
Da je tvoje dobrote i to da sam živ.
Od tebe dolazi i moje postojanje.
Ništa ne mogu učiniti ako me ti ne vodiš.
Sve što se događa tvoje je delo.

Tebi stavljam u ruke
sebe i svoju sudbinu.
U tvojoj je ruci život i smrt,
ljudi i narodi.
Kome bih se poverio ako ne tebi?

ŠTA MOŽEŠ KUPITI?

nepoznati autor

Krevet, ali ne i san.
Knjige, ali ne i znanje.
Jelo, ali ne i apetit.
Šminku, ali ne i lepotu.
Kuću, ali ne i porodicu.
Lek, ali ne i zdravlje.
Luksuz, ali ne i kulturu.
Zabavu, ali ne i sreću.
Krštenicu, ali ne i raj - spasenje.

Smešna strana...

CRTEŽ

Vaspitačica u vrtiću nadgleda decu kako crtaju.
Došavši do jedne devojčice koja je predano
radila svoj crtež, upita je: "Šta ti to crtaš?"

"Devojčica odgovori: "Crtam Boga."

"Ali niko ne zna kako Bog izgleda?" Iznenađeno
će vaspitačica.

Devojčica odgovori, ne podižući pogled sa svog
crteža: "Strpite se malo, saznaćete to za par
minuta."

GREH LAGANJA

Propovednik je završio svoju dugu nedeljnu
propoved rečima: "Sledeće nedelje, glavna
tema moje propovedi biće greh laganja. Da
biste lakše shvatili moju propoved, želim da svi
do sledeće nedelje pročitate 17. glavu iz
evanđelja po Marku."

Sledeće nedelje na početku svog propovedanja
propovednik upita zajednicu: "Jeste li svi
pročitali 17. glavu evanđelja po Marku?"

"Jesmo!" Začu se jako i jednoglasno.

"Odlično! Evanđelje po Marku ima samo 16
glava. A sada, pošto smo konstantovali da smo
skloni grehu laganja, pokajmo se..."

KAKO JE U NEBU

Dečak iz nedeljne škole objašnjava učiteljici svoje viđenje zagrobnog života: "Kada umreš, Bog se brine za tebe kao što to rade roditelji, samo što Bog ne viče stalno na tebe i kada nešto debelo zabrljaš ne udara te po stražnjici..."

SIONSKA TRUBA je nezavisna (interdenominaciona) hrišćanska publikacija, neprofitabilnog karaktera, koja se bavi pisanjima o verskom životu. Njeni prvi čitaoci i pisci su vernici, ljudi koji su svoje živote predali Isusu Hristu, da bi On postao njihov lični Gospod i Spasitelj. Ideja SIONSKE TRUBE je da vernicima stvori prostor, gde će se čuti njihov glas. I naravno, da posluži kao most za upoznavanje vernika u Isusa Hrista. Opširnije o SIONSKOJ TRUBI možete pročitati na stranicama: O nama i Šta verujemo? koje se nalaze na našoj Web prezentaciji, ili pišite na siont@ptt.rs i slobodno nas pitajte.

Stare brojeve SIONSKE TRUBE takođe možete downloadovati sa našeg sajta.

<http://www.siont.net/>